

Rasande backantinnor i Studentteaterns föreställning i Brunnsparken.

Helsingforsisk yra

□ Backantinnorna, Euripides Backhai i Tord Bäckströms översättning, förkortad och bearbetad av Studentteatern. Regi: Annette Arlander.

Musik: Markus Sandberg.

□ Premiär i Brunnsparken, lekplanen 4.8.1978.

Mörka moln hotade Studentteaterns premiär av Backantinnorna på fredagen, men de första regndropparna föll först när en stor del av publiken redan funnit regnskydd i spårvagnarna. Under den halvvannan timme långa föreställningen lyckades regissören Annette Arlander och hennes hängivna ensemble med fin visuell beräkning befolka gräsmatta och klipphöjd invid lekplanen i Brunnsparken med sirligt rörliga backantinnor och dramatiskt hotfulla militärer. Om också kvinnornas yra var mer nordisk än vilt dionysisk så beredde ensemblen oss ett välkommet möte med den sällan spelade pjäsen i vältrimmat uppförande. Allting klaffade på premiären i den stort upplagda föreställningen.

Euripides (480 — 406 f. Kristus) utformade sin tragedi efter ett motiv i Aischylos Pentheus. Den skrevs mot slutet av Euripides liv och spelades först efter hans död som en trilogi tillsammans med Iphigenia i Aulis och Alkmeon i Korint.

Här skildras som så ofta i den grekiska tragedin mänsklig hybris bestraffad av gudarna. Konung Pentheus vill inte erkänna den nya

guden Dionysos. Guden hyllas huvudsakligen av kvinnor i Thebe och till sist blir det hans mor som låter slita Pentheus i stycken när han, ledd av nyfikenhet, bebländar sig med backantinnorna.

Studentteatern har strukit Dionysos roll och låter tre av hans kvinnliga profeter representera guden. I synnerhet de två flickor som med akrobatisk precision gör om sig från flickor till pojkar, stående på huvudet (Chriss af Enehielm och Kisse Smeds) överbringar fiffigt en bild av Dionysos androgyna väsen.

De thebanska kvinnornas kör bär speciellt i början skönt fram textens bud om hur "Palatsets svarta armar sprider ondska över staden", men "Sången stiger evig till Dionysos ära". I visuellt sköna slingor sprider sig två kvinnoskaror, ljusklädda, beslöjade thebanska kvinnor och granna Dionysosbackantinnor, över gräsplanerna. Att den dionysiska yran trots allt blev ganska beskedlig berodde kanske på Markus Sandbergs elegiska, i och för sig sköna musik och instrumenten: flöjter, cello och små bongotrummor. Några hetsiga rytmer blev det så inte i sången. Men orden var ofta vackra i Tord Bäckströms av gruppen förkortade och bearbetade översättning.

Till bearbetningen hörde, om jag förstått mina källskrifter rätt, en förändring av slutet, hos Euripides drivs modern Agaue i landsflykt av Dionysos som straff för mordet, Studentteatern spelar upp en glädjefest kring Pentheus avhuggna huvud. Som ett tecken på att en ny tid

utan våldshärskare har grytt och frihetsslängtan har blivit uppfylld.

I en amatörföreställning bör man kanske inte nämna någon framom andra, det är ändå frestande att se att Joakim Groth som Herakles återgav sina berättande partier naturligt och dramatiskt på en gång. Peter Westerholms kung Pentheus besvärades av stelhet i början, men blev lössläppt och trevlig när han i kjolar nästlade sig in bland backantinnorna.

Föreställningen är både vacker och underhållande och helsingforsarna gör klokt i att strunta i vädret och slå sig ner på lekplanens tältstolar i Brunnsparken någon av kvällarna den 5, 6, 9, 11, 12 och 13 augusti kl 19.

Greta Brotherus

Nordkalotten vill ha eget litteraturpris

ROVANIEMI (FNB) Nordkalotten bör få ett eget litteraturpris. Det här föreslår ett författarmöte för de nordliga glesbygderna som på måndagen avslutades i Rovaniemi. Då beslut i frågan fattas bör man be om utlåtande av olika författarorganisationer i de nordliga områdena, sägs det i slutdeklarationen från mötet.

Mötet föreslog vidare att sameförfattare bör vara representerade i de nordiska samarbetsorganisationerna. Samebefolkningens kulturella och ekonomiska ställning förutsätter att den får stöd från nationella och samnordiska kulturorganisationer, påpekas det i slutdeklarationen.